

Vult igitur Deus extrema non simpliciter, sed cum certo modo: qui modus in volitione est ipse modus tendendi illius, quo in extrema tendit compositivè, volendo, ut Verbum jam actu formaliter terminet, et perficiat humanitatem; humanitas vero ab eo dependeat tanquam termino et complemento substantiali. In objecto voluto est ipsa actualis terminatio Verbi respectu humanitatis, ac hujus a Verbo dependentia. Porro hic modus ita se habendi ex parte objecti volitus, non est, ut vides, necessario distinctus, cum Verbum per se ipsum terminare possit humanitatem.

264. *Obj. IV.* Unio hypostatica passim dicitur creata; ergo est vere aliquid productum et distinctum.

R. *Potest dici* facta et creata, non quidem simpliciter et ex omni parte, sed ex parte unius extremi, scilicet humanitatis, quia hæc vere facta et creata est; Verbum vero, quod est alterum extremum, non fit simpliciter, aut creatur. Quod si humanitas jam ante existens uniretur Verbo, nihil fieret per veram creationem, sed tantum per compositionem; h. e. fieret compositum: quod ex mente Philosophorum simpliciter fieri dicitur.

265. *Obj. V.* Influxus ille sustentativus Verbi in esse humanitatis, quo hujus dependentiam a Verbo explicamus, videtur male adhiberi. *Prob.* 1°. Influxus ille sustentativus Verbi est ad extra: sed influxus ad extra in divinis est communis tribus personis; ergo et hic: unde sequeretur, totam Trinitatem esse incarnatam. 2°. Sic humanitati tribueretur modus inexistendi; sed modus inexistendi est proprius accidenti, non substantiæ. Imo cum influxus sustentativus conveniat subjecto, sequeretur, Verbum agere vices subjecti: quod dici non potest; cum hoc dicat imperfectionem, passionem, mutationem.

R. *N. Assert. Ad prob. 1am. D. min.* Influxus ad extra effectivus, qui se habet in genere causæ efficientis, est communis tribus personis C. terminativus, vel objectivus, vel similis, qui convenit uni ex tribus personis ratione prædicati relativi, vel personalitatis N. Sed talis est influxus iste sustentativus Verbi in esse humanitatis.

Ad prob. 2am. D. Tribueretur modus inexistendi in alio, ut subjecto proprie dicto, vel causa N. in alio ut supposito terminante, perficiente et sustentante humanitatem C. Diximus jam supra, influxum illum sustentativum explicari per illum, quem subjectum præbet accidenti; sed demptis imperfectionibus, ut ibi expositum n. 258. Unde et patet responsio ad ultimum; nam influxus ille convenit Verbo, ut supposito terminanti, et sustentanti naturam humanam, alioquin interituram, nisi Deus influxum alio speciali modo suppleret; non ut causæ proprie dictæ.

ARTICULUS II.

AN ET QUOMODO UNIO HYPOSTATICA SIT SUPERNATURALIS, SUBSTANTIALIS, OMNIUM MAXIMA, INDISSOLUBILIS?

266. *Dico I.* Unio hypostatica est intrinsece et quoad substantiam supernaturalis.

Ratio est; quia est donum omni naturæ creatæ et rationabili prorsus indebitum, et supra vires activas et passivas totius naturæ; et supra omnem ejus exigentiam, quod perficiatur et terminetur in ratione suppositi a personalitate divina; ergo. *Dein* unio hypostatica naturam creatam ad esse personale divinum elevat, estque radix omnium donorum supernaturalium, quæ ad hoc esse divinum, per Incarnationem communicantur, consequuntur.

Nec obstat, quod unionem hypostaticam subin sanctorum Patrum quidam naturalem appellent. Non enim eo modo loquendi intelligebant id, quod est *ordinis naturalis*, prout hic supernaturalitati opponitur; sed ita vocabant 1°. Quod Christus eam statim habuerit primo instanti sui esse: quo sensu passim nobis naturale dicimus, quod est nobis congenitum. 2°. Ut indicarent eam esse physicam et realem, contra hæreticos; vel 3°. Quatenus quod est essentielle alicui, etiam respectu ejusdem naturale dicitur: at unio hypostatica est constitutiva Christi; proin respectu ejusdem essentialis est. Respectu Verbi vero dici potest præternaturalis; tum quod nec supra; tum quod nec contra ejus exigentiam sit, sed præter ipsam; cum unionem illam non exigeret præcise, etsi pro suo libitu semper terminare posset, ut aliam quancumque creatam intellectualem substantiam, ita et humanitatem.

267. *Dico II.* Unio hypostatica est substantialis. Fide constat.

Prob. In Conc. Lateranensi sub S. Martino I. Secr. 5. Can. 8. (Labb. t. 6. p. 351.) ita dicitur: *Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie, et secundum veritatem, naturarum substantialem unionem indivise et inconfuse in eo (Christo) cognitam, condemnatus sit.* Et Can. 6. duæ Christi naturæ substantialiter unitæ dicuntur. Unde et S. Th. hic q. 2. a. 6. in 0. *Fides, inquit, catholica... non dicit, unionem factam Dei et hominis secundum essentiam, vel naturam, nec etiam secundum accidens; sed medio modo secundum subsistentiam seu hypostasin.* Et in responsione ad 3. *Sufficit ad hoc, ut non sit unio accidentalis, quod sit facta unio secundum hypostasin; licet non sit facta unio secundum naturam.*

Ratio autem est 1°. Quia talis est unio, qualia sunt extrema, quæ unit, et quale est compositum, quod cum extremis constituit: sed extrema, quæ unit, et compositum, quod cum illis una constituit unio hypostatica, sunt quid substantiale. 2°. Per unionem hypostaticam humanitas sic Verbo unitur, ut vi illius unionis prædicetur de Verbo substantive in concreto: sive ut Verbum denominetur *homo* substantive, non adjective *humanatus*; ac proinde humanitas non advenit Verbo per modum formæ accidentalis,

sicut vestis advenit homini : qui proinde nunquam substantive *vestis*, sed adjective *vestitus* dicitur; ergo et ipsa unio hypostatica esse *substantialis* debet.

Inde *collige*: naturam humanam non posse simpliciter dici unitam Verbo accidentaliter, non solum in sensu Nestorii hæretico; sed neque in sensu Durandi, qui licet docuerit, Verbum sibi univisse humanitatem in unitate personæ; hanc tamen unionem accidentalem dici posse censuit. Tum, quod locutio ista Nestorianis faveat; tum quod abhorreat a communi Patrum et Conciliorum loquendi modo, a quibus non aliter, quam substantialis appellatur. Potest tamen dici *accidentalis logice*; quia scilicet Verbo accidit ut forma metaphysica; nullatenus autem *accidentalis physice*: quasi humanitas cum Verbo non constitueret intrinsece unum per se, vel unum totum substantiale.

268. *Dico III.* Unio hypostatica est maxima, in ratione *unionis*, et in ratione *doni*. Est communis Theologorum contra Durandum, qui beatitudinem esse quid majus in ratione *doni* asseruit.

Prob. 1^a pars. Unionem hypostaticam in ratione *unionis* esse *maximam*, dupliciter potest intelligi; 1°. Quod sit maxima ex parte ejus, in quo tanquam medio et vinculo communi uniuntur ambæ naturæ, humana et divina. 2°. Quod sit maxima quoad vim et efficaciam copulandi extrema. Atqui ratione utriusque est maxima; ergo est maxima in ratione *unionis*. *Prob. min.* per partes: Nam *imprimis* medium et vinculum commune, in quo natura utraque unitur, est simplicissimum et maxime unum; est enim personalitas Verbi, in se simplicissima, et maxime una cum divinitate; sed eo major est unio, quo simplicius et magis unum est medium, in quo extrema junguntur; ergo: *Deinde* eo major est unio, quo magis distantia et improportionata sunt extrema quæ uniuntur; inde enim elucet ejus efficacia: at per unionem hypostaticam fit conjunctio infiniti cum finito, Dei cum creatura; quæ sunt extrema inter se summe distantia, nec habent proportionem entitativam, nec inclinationem naturalem ad se invicem in ratione perfectivi et perfectibilis; sed obedientialem solum ex parte humanitatis; eminentialem vero ex parte Verbi.

Prob. 2^a pars. 1°. Unio hypostatica est immediata et substantialis conjunctio cum ipsa deitate, ut veræ sint propositiones: *Deus est homo; homo est Deus.* Sed majus *donum* obvenire naturæ creatæ non potest, juxta S. Aug. L. de Prædest. sanctorum c. 15. n. 31.: *Prædestinata est, inquit, ista naturæ humanæ tanta et tam celsa et summa subvectio, ut quo attolleretur altius, non haberet.* Unde consequitur, quod plus honoris debeat Christum, quam creaturarum ulli ratione alterius *doni*; ergo unio hypostatica excellentissimum *donum* est. 2°. Unio hypostatica est omnium donorum supernaturalium radix: naturam humanam constituit in esse Dei, non per similitudinem, vel participationem; sed per subsistentiam divinam, naturamque personaliter communicatam: vi enim illius persona divina est persona humanitatis, et sic hujus complementum substantiale; et vicissim humanitas est natura Verbi. Unde

Inferes: Unionem hypostaticam esse simpliciter ac intensive perfectiorem visione beatifica: quamvis enim visio beatifica quasi conjungat beato divi-

nam essentiam et tres personas; hæc tamen conjunctio est solummodo intentionalis, extrinseca, accidentalis: unio contra hypostatica conjungit intrinsece, substantialiter, physice, et in unum per se; quod est multo perfectius intensive. Item: unio hypostatica tanquam radix ipsam beatificam visionem exigit ceu debitum.

269. *Dico IV.* Unio hypostatica perpetua et indissolubilis est; ac nequidem in morte Christi, dissoluta licet unione inter corpus et animam, destructa fuit.

Prob. 1^a pars, quæ est dogma fidei. Ex SS. Scripturis: Joan. 12. *Christus manet in æternum.* Hebr. 13. *Jesus Christus heri et hodie, ipse et in secula.* Et cap. 7. *Hic autem (Christus) eo quod maneat in æternum, sempiternum habet sacerdotium.* Si vero Christus sit permansurus æternum; æternum quoque durabit unio hypostatica, qua Christus unitur humanitati; cum sine unione illa Verbum non esset amplius Christus.

Conf. Ex Conc. Chalcedonensi in expositione fidei: ubi docet, utramque naturam, divinam et humanam, in unam concurrisse personam *indivisibiliter, et inseparabiliter.*

Ex quibus refellitur 1°. *Marcelli Ancyran* error, qui, teste Eusebio de Eccles. Theolog. L. 3. c. 13. ex male intellectis verbis Apostoli 1. ad Cor. 24. *Deinde finis, cum tradiderit regnum Deo et Patri,* asseruit, Christum, post extremi judicii diem, officio suo Mediatoris perfunctum, depositurum esse corpus et animam, hisque in nihilum redactis, regnum, quod eo usque tenuerat, Patri cessurum.

2°. *Origenis* error, qui, teste S. Hieronymo epist. 124. n. 5. ad Avitum, abusus illis Apostoli verbis 1. Cor. 15. *Caro et sanguis regnum Dei possidere non possunt,* pessime inferebat, interitura aliquando singula corpora, nec regnatura in cælo; proindeque et naturam humanam esse a Verbo dimitendam.

Prob. 2^a pars, quæ est communis et certa sententia. Ex *Symbolo,* quo dicitur *Christus descendisse ad inferos, fuisse in sepulcro:* quod falsum esset, si anima ejus et corpus separata tunc a Verbo fuissent; qui enim Christum dicit, divinitatem hoc ipso dicit cum humanitate aut tota simul, aut cum ejus partibus conjunctam; ergo in triduo mortis mansit divinitas conjuncta imprimis cum anima: sed et cum corpore; sola enim conjunctio Verbi cum anima non efficit Christum. Nec obstat, quod inter corpus et animam Christi soluta esset unio; nam hoc impedire non poterat, quominus nihilominus Verbum cum his unitum permaneret.

Conf. Ex sanctis Patribus, qui indissolubilem Verbi cum carne et anima unionem, etiam in triduo mortis, perseverasse, pro indubitato habebant, et tanquam ab omnibus concessio adversus Arianos et Apollinaristas usi sunt, apud Petav. L. XII. c. 19. Sic et S. Leo serm. 17. de Pass. c. 1. *In tantam, inquit, unitatem Dei et hominis natura convenit, ut nec supplicio potuerit dirimi, nec morte disjungi.* S. JOANNES DAMASCENUS L. 3. de Orthod. fide c. 27. *Quamvis, ait, Christus ut homo mortem obierit, sanctaque ipsius anima ab immaculato corpore distracta sit; Divinitas tamen a neutro, hoc est, nec ab anima, nec a corpore sejuncta est.* Et S. Aug. epist. 187. c. 2. n. 5. *Neque enim ipso die (mortis) in cælo futurus erat homo Christus Jesus; sed in in-*

fero secundum animum, in sepulcro autem secundum carnem. Plures Patrum sententias in Petavio loco cit. require. At tam claræ sunt hæ Patrum sententiæ, ut nulla ratione eludi possint; ergo. Atque exinde enatum illud Scholarum axioma: *Quod Verbum semel assumpsit, nunquam dimisit;* quod alii a S. DAMASCENO dictum volunt; sed in eo non reperitur. At quis-cumque auctor sit, de partibus naturam humanam integrantibus, non de minimis quibusque particulis intelligi debet. Ex dictis

Colliges: E sanctis Patribus quosdam, ut EPIPHANIAM hæc. 20. et 69. (opp. t. 1. p. 49. et 789.), HILARIUM c. 33. in Matthæum n. 6., AMBROSIUM Tract. de symb. Apostolor. (al. de Trinit. c. 13. opp. t. 2. part. 2^a. p. 330.), dum contrarium asserere videntur, vel deserendos esse, salva, quæ iis debetur, reverentia; vel benigne, quoad potest, exponendos, de separatione divinitatis ab humanitate in tempore mortis Christi, quoad singularem divinæ protectionis et assistentiæ influxum; cum permetteret Deus, Christum summis cum doloribus et turpissima morte conflagrare; quo et sensu clamabat in cruce patiens: *Deus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?*

270. Sed ex hisce disputatis gravior quæstio enata est: *An Verbum divinum sicut carni et animæ, ita et Sanguini effuso manserit hypostatice unitum in tempore mortis Christi?* quæ temporibus Pii II. gravissime collisit RR. PP. Dominicanos et Franciscanos, prioribus affirmativam tuentibus; posterioribus negativam. Per tres dies coram ipso summo Pontifice ea de re disputatum, Dominicanorum partes propugnante Dominico de Dominicis; Franciscanorum Francisco de la Rovere, qui postea sub nomine Sixti IV. summus Pontifex fuit. Exitus is fuit, ut Pius II. pro neutra quidem parte sententiam definitivam ferret; at sub pœna excommunicationis præciperet utrique, ne pars altera alteram erroris, vel cujuslibet alterius censure nota impeteret. Nos in hac controversia ita sentimus:

271. *Dico V.* Verbum etiam Christi Sanguini in passione effuso, hypostatice unitum mansit.

Ita Theologi communiter. Hæc tamen sententia non excedit probabilitatis limites: quod enim Theologorum aliqui sententiam oppositam a Sede Apostolica, decreto Clementis VI., cujus tempore eadem quæstio in Hispania magnos motus concitaverat, damnatam proclamant; id fundamento caret; sed decretum istud merito ut supposititium rejicit de Lugo Disp. 14. de Incarnat. Et vero 1°. nullibi illud reperire est; 2°. non concordat cum constitutione Pii II. utrique parti solum præcipientis, ne qua alteram censura notaret; sicque de cætero in sentiendo libertatem relinquens.

Prob. Sanguis ille ante ejus effusionem erat Verbo hypostatice unitus, ut probabitur Sect. sequenti; ergo et post effusionem unitus permansit; *quod enim Verbum semel assumpsit, nunquam dimisit:* quod axioma, etsi de minimis quibuscumque particulis non intelligendum velimus; merito tamen ad integritatem naturam humanam, atque huic necessaria, inter quæ est sanguis, extenditur. Et quamvis sententiæ Patrum, in quibus fundari hoc axioma diximus, expressam de sanguine mentionem non faciant; rationes tamen, quibus probant, corpus et animam, inter se licet separata, Verbo tamen mansisse unita, etiam pugnant pro sanguine. Sic Patres pro ratione,

quod Verbum manserit unitum cum corpore et anima, afferunt inter alias: quia corpus et anima in resurrectione iterum erant conjungenda; tum quia unio hypostatice multo est firmiter, quam quævis unio naturalis alia: sed hæ rationes etiam sanguini conveniunt; nam et sanguis erat conjungendus corpori; etiam hic, ante erat hypostatice unitus.

272. *Obj. I.* Non est certum, quod Christus resurgens reassumpserit sanguinem; ergo cessat ante allata ratio prior. *Prob. Ant.* ex S. Aug. epist. 203. ad Consentium, qui interrogaverat ex S. Patre: *Utrum nunc corpus Christi, ossa et sanguinem habeat?* respondit Aug. n. 2. et 3. *Fides adsit, et nulla quæstio remanebit; nisi forte de sanguine requirendum est, quia, cum dixisset (Christus): Palpate, et videte, quia spiritus carnem et ossa non habet, non addidit, sanguinem. Non ergo et nos addamus inquirere quod ille non addidit dicere; et de compendio, si placet, finita sit quæstio;* ergo.

R. N. Ant. Quis enim gloriosum Christi corpus, debita connaturali integritate mancum, et exsanguie ausit dicere?

Ad prob. R. N. Cons. Non enim propterea id negat, aut de eo vere dubitavit S. Aug. Sed ideo ita respondit, et studiose quidem, ut plures alias, quas prævidebat, quæstiones præcideret, quibus se liberatum volebat, ne delineretur a negotiis aliis; hoc constat ex iis, quæ immediate subjecit: *Fortassis enim, inquit, accepta occasione sanguinis, urgebit nos molestior perscrutator, et dicet: si sanguis, cur non et pituita, cur non et fel flavum et fel nigrum? etc.* Ubi supponit S. Aug. se sentire: sanguinem fuisse reassumptum in glorioso Christi corpore: *Si sanguis (in Christi corpore), id est, si hoc in eo esse dixerō; quæret continuo alius: an etiam pituita? etc.* ac proinde significat se ad declinandas ejusmodi quæstiones, nolle respondere hic, quid de sanguine sentiat. Sed, *si placet, compendio finita sit quæstio.*

273. *Obj. II.* Si Verbum effuso Christi sanguini hypostatice unitum mansit; ergo dici posset: *Deus, vel Christus effusus est in terram;* sicut dicitur descendisse ad inferos, sepultus.

R. N. seq. Neque enim inter Verbum, et singulas partes, præsertim integrantes, abstractim sumptas, datur communicatio idiomatum; quia sola nomina concreta, quæ naturas completas significant, prædicari possunt, vel saltem solent de talium naturarum supposito; nomina autem significantia naturas partiales, vel partes non prædicantur de suppositis; unde non dicimus: *Petrus est anima; Petrus est sanguis; Verbum est manus; Verbum est anima;* licet partes illas Verbum immediate assumpserit. Quod vero dicamus, ipsum *descendisse ad inferos, sepultum,* licet solum corpus fuerit sepultum, et sola anima descenderit ad inferos; inde est, quod juxta receptum communemque loquendi modum denominationes illæ, quæ reipsa quidem soli animæ, soli corpori vel cadaveri conveniunt, per tropum tribui soleant ipsi homini; sic dicimus: S. Petrus est in cælo, licet sola ejus anima in cælo sit; est Romæ sepultus, ratione solius corporis. Verum ab uno loquendi modo, pro arbitrio nostro, non licet nobis argumentari ad alium, præsertim in hac materia, nec licet nobis fingere pro libitu significationes nominum; sed debemus stare significationi nominum, quibus si-

gnificantur concreta admittentia tales prædicationes; et hic præ oculis habere oportet modum loquendi Ecclesiae, Patrum et Doctorum.

274. *Obj. III.* Verbum a sanguine in passione recessit; sicut, vivente Christo, recedebat ab eo, qui calore naturali resolvebatur; ergo.

R. 1°. Multæ pariter particulæ carnis, similiter calore naturali resolutæ non retinebant unionem cum Verbo; ergo sicut ab his recedebat Verbum, sic quoque recessisset a corpore, separato ab anima. Quod falsissimum est.

R. 2°. *N. Ant. et parit.* Nam *disparitas* est, quod sanguis Christi in passione effusus et corpus essent iterum conjungenda inter se; neque enim corpus mutilum et exsanguie in resurrectione habere Christus voluit; e contra minutiores illæ particulæ carnis et sanguinis, calore naturali resolutæ, et per transpirationem dimissæ, reassumentæ non erant; unde ab his recessisse Verbum dici potest, non a prioribus.

275. *Si quæras*, quid censendum sit de guttis quibusdam Christi sanguinis, quæ post resurrectionem mansisse creduntur in instrumentis passionis dominicæ, flagris, spinis, clavis, etc. item tunica inconsutili, sindone, qua corpus Christi obvolutum in sepulcro? Sic et Massiliæ terram rubeam Christi sanguine aspersam exhibent FF. Prædicatores, quam S. Magdalena illuc transportasse dicitur; et Mantuæ sacer sanguis ostenditur, de quo Baronius ad A. C. 804.; porro, teste S. ATHANASIO, *L. de passione imaginis domini nostri Jesu Christi*, et Syn. gener. VII. Act. 4. ubi hanc historiam approbat; cum Berythi, Syriæ urbe, Judæi imaginem Christi lancea transfigerent, tantum inde sanguinis effluxit, ut amphoram impleret. Quid de eo sentiendum?

R. 1°. Probabilius est, particulas sacri sanguinis, qui effusus instrumentis S. passionis Christi, instrumentis iisdem, Christi vestibus, sindoni, terræ adhæsit, esse a Verbo dimissas, ut late evincit Suarez Disp. 47. Sect. 3. aliique. Et vero 1. nullum fundamentum aut ratio cogit ad tantum asserendum miraculum, ut adhucdum extra Christum esse Verbo unitas dicamus. 2. Quia remanentes post Christi resurrectionem, non pertinebant ad integritatem humanitatis; cum, sine his, sanguinem ad integritatem requisitum reassumpsisset.

Neque dicas 1°. Videri dicendum potius esse colorem sanguinis, quam sanguinem in sacris illis instrumentis, quia S. Th. p. 3. q. 54. a. 2. ad 3. docet, *quod totus sanguis, qui de corpore Christi fluxit; cum ad veritatem humanam naturæ pertineat, in corpore Christi resurrexerit.* 2°. Si particulæ illæ sint dimissæ a Verbo; quid tantus eis cultus exhibetur? Nam

Ad 1um. R. *N. Assert.* Etsi enim ita dici, salva fide, possit; non tamen satis salva auctoritate Ecclesiae, cujus permissio hac in re est tacita comprobatio; nec satisfat antiquissimæ et piæ traditioni fidelium, nec experientiæ sensuum; sanguis enim rubefacit, sicut nix dealbat.

Ad S. Thomam R. loqui eum de toto *moraliter* sanguine; quia loquitur de sanguine, *qui ad veritatem, seu integritatem naturæ pertinet*; sed hanc integritatem non impedit quarundam particularum defectus.

Ad 2um. R. 1°. Ut illum veneremur, sufficit, quod unitus aliquando Verbo

fuerit; sicut sanctam crucem ipsam, vestem, et alia veneramur merito, ob longe licet minorem cum Verbo unionem.

R. 2°. Sanguis, qui ex Christi imagine transfixa fluxit, miraculosus quidem est; at nunquam hypostatice unitus Verbo. Addere quidem dicitur Athanasius: *Hic est sanguis Dominicus, qui apud plerosque repertus esse dicitur; nec est aliter æstimandum a veris catholicis, præter id, quod scribitur a nobis.* Verum hæc S. Athanasio supposita sunt; nec enim in codice græco, nec versione ANASTASII Bibliothecarii extant; nec in ullo exemplari ante Pium II. reperiuntur; sed in editione anno 1340. opera Gyberti Longolii, primum ea verba leguntur. Vide Bellarm. L. de Script. Eccl. ad Tom. IV. ATHANAS. et Harduinum.

SECTIO I.

DE PERSONA ASSUMENTE, ET NATURA ASSUMPTA.

Præsenti controversiæ causam præbet multiplex hæreticorum vulgus, quorum sopita olim deliria, in junioribus quibusdam reviviscere visa sunt, de quibus Proœmium consuli potest. Quoad *personam assumentem* hic in quæstionem venit: utrum Incarnatio solius Verbi sit propria? Et, cur istud? Quoad *naturam assumptam*: an in veritate persona Verbi assumpserit naturam humanam tam quoad corpus, quam animam? Secundum quas partes integrantes? An carnem traxerit ex Maria matre, illæsa hujus integritate? quæ sequentium articulorum seriem dabunt.

ARTICULUS I.

UTRUM NATURÆ ASSUMPTIO SOLIUS PERSONÆ VERBI SIT PROPRIA?

Non istud solum hic quæritur: an solum Verbum incarnatum sit, sive naturam humanam assumpserit, quod facile ex recta fide monstrabit Conclusio prima; sed aliud est insuper, quod difficultatem haud levem parit; quia enim in Verbo divino duo sunt prædicata, sive duæ virtualitates inter se distinctæ, nempe *filialio*, quæ est proprietas relativa, soli personæ secundæ propria; et *natura*, quæ est communis Trinitati, et prædicatum absolutum; inde nascitur quæstio: cur, cum etiam cum Verbo ejus natura incarnata sit, Incarnatio tamen non sit communis Trinitati, sed adhuc personæ Filii propria? Pendet vero hæc quæstio ab alia: sub qua ratione formali Verbum naturæ humanæ unitum sit? an ratio hæc sit natura, sive essentia divina et prædicata absoluta? an vero sit subsistentia relativa, quæ est Verbo propria, ejusque distinctiva a personis reliquis?

276. *Dico I.* Sola persona Filii naturam humanam assumpsit, sive incarnata fuit. Fide constat.